Prima instanţă: Judecătoria Chișinău, sediul Centru judecător : Marcel Popescu
Dosarul nr. 2rc-86/24
2-24001122-02-2rc-01032024

D E C I Z I E
Colegiul Civil, comercial şi de contencios administrativ
al Curţii de Apel Chişinău

10 octombrie 2024 mun. Chişinău

în componenţă:
Preşedintele şedinţei, judecător: Ana Panov
Judecători: Natalia Mămăligă şi Ala Malîi

examinând cererea de recurs înaintată de declarat de avocatul Sergiu Leontean în interesele *****., împotriva încheierii Judecătoriei Chişinău, sediul Centru din 19 ianuarie 2024, emisă în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă

c o n s t a t ă :

Pretențiile reclamantului.

La data de 26 decembrie 2023 ***** a înaintat în instanţă o cerere de chemare în judecată către „*****. privind încasarea datoriei, dobânzii de întârziere şi a cheltuielilor de judecată.

Solicită, reclamanta, încasarea din contul pârâtei a datoriei în valoarea de 3918286,78 lei, a dobânzii de întârziere în valoare de 1956562,05 lei, a cheltuielilor pentru asistenţa juridică în valoare de 25000,00 lei şi a cheltuielilor de judecată sub forma taxei de stat în valoare de 50000,00 lei.

Totodată, reclamanta Centrul Ştiinţifico-Practic „Protecţia Plantelor” S.R.L .a înaintat o cerere prin care solicită aplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii sub forma sechestrului asupra bunurilor pârâtei „*****., în limita valorii acţiunii în sumă de 5874848,83 lei.

În motivarea cererii privind asigurarea acțiunii se indică, că în cazul neaplicării măsurilor de asigurare, prejudiciul se va reflecta în potențiala pierdere a unei sume impunătoare și anume 5874848,83 lei.

Poziția instanței de fond.

Prin încheierea Judecătoriei Chişinău, sediul Centru din 19 ianuarie 2024, s-a respins cererea reclamantei cu privire la aplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii, în cadrul cauzei civile la cererea de chemare în judecată înaintată de Centrul Ştiinţifico- Practic „Protecţia Plantelor” S.R.L. către „*****. privind încasarea datoriei, dobânzii de întârziere şi a cheltuielilor de judecată.

În motivarea soluției date instanța a indicat că, nu a prezentat nici o dovadă care ar demonstra faptul că neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii ar face dificilă sau imposibilă executarea unei eventuale hotărâri de admitere a acțiunii. Or, faptul că litigiul nu s-a soluționat pe cale amiabilă nu constituie o dovadă că neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii va face imposibilă executarea unei eventuale hotărâri de admitere a acțiunii.

Nefiind de acord cu soluţia adoptată de instanţa de fond, la 05 februarie 2024, avocatul Sergiu Leontean, în interesele *****. a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chişinău, sediul Centru din 19 ianuarie 2024, solicitând admiterea cererii de recurs şi casarea încheierii recurate, cu emiterea unei noi decizii sub formă de încheiere, prin care cererea privind asigurarea acţiunii să fie admisă în sensul formulat.

În motivarea recursului partea a reiterat starea de fapt și temeiurile de drept expuse în cererea cu privire la aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii. Suplimentar a indicat, că prin încheierea contestată, instanţa de judecată a lipsit reclamantul de garanţiile executării efective a unei hotărâri judecătoreşti definitive, or, limitându-se doar la formularea generală, instanţa de judecată prin această încheiere de respingere a aplicării măsurilor de asigurare a încălcat prevederile Codului de Procedură Civilă, care foarte clar statuează, că instanţele de judecată urmează să motiveze o soluţie dată.

Consideră recurentul, că faptul neplăţii datoriei pe parcursul unei perioade de timp destul de mare, existența în sensul probării datoriei a actelor cu semnătura și ştampila pârâtului, lipsa de reacţie la reclamaţiile primite, sunt o dovada foarte convingătoare de comportamentul cu rea credinţă a debitorului.

Intimatul, debitorul de și a fost informat despre examinarea recursului, nu a prezentat referință la acesta și nu și-a expus opinia vis-a-vis de problema dedusă judecății.

Analizând legalitatea şi temeinicia încheierii atacate, prin prisma argumentelor invocate în cererea de recurs, Colegiul consideră recursul neîntemeiat, acesta urmând a fi respins din următoarele motive.

Termenul de declarare a recursului.

Potrivit prevederile art. 425 Cod de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicare acesteia.

După cum s-a indicat anterior, avocatul Sergiu Leontean, în interesele *****. a declarat recurs la data de 05 februarie 2024, împotriva încheierii judecătorului Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 19 ianuarie 2024, însă la materialele cauzei lipsește dovada recepționării de către recurent a copiei încheierii contestate. Astfel, se constată că recursul a fost înaintat în interiorul termenului prevăzut de lege.

Cadrul legal pertinent aplicabil cazului.

Conform prevederilor art. 423 alin. (1) Cod de procedură civilă, încheierea dată în primă instanţă poate fi atacată cu recurs, separat de hotărâre, de către părţi şi de ceilalţi participanţi la proces în cazurile prevăzute de prezentul Cod şi de alte Legi, precum şi în cazurile în care încheierea face imposibilă desfășurarea de mai departe a procesului.

În conformitate cu prevederile art. 424 alin. (1) Cod de procedură civilă, Curţile de Apel examinează recursurile declarate împotriva încheierilor emise de judecătorii.

Conform prevederilor art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza dosarului şi a materialelor anexate la recurs, fără examinarea admisibilităţii şi fără participarea părţilor.

În corespundere cu art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, instanţa de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul şi să menţină încheierea.

Potrivit art. 174 Cod de procedură civilă, la cererea participanţilor la proces judecătorul sau instanţa poate lua măsuri de asigurare a acţiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului până la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătoreşti.

Conform art. 175 Cod de procedură civilă (1) În vederea asigurării acţiunii, judecătorul sau instanţa este în drept: a) să pună sechestru pe bunurile sau pe sumele de bani ale pârâtului, inclusiv pe cele care se află la alte persoane; b) să interzică pârâtului săvârșirea unor anumite acte; c) să interzică altor persoane săvârșirea unor anumite acte în privinţa obiectului în litigiu, inclusiv transmiterea de bunuri către pârât sau îndeplinirea unor alte obligaţii faţă de el; d) să suspende vânzarea bunurilor sechestrate în cazul intentării unei acţiuni de ridicare a sechestrului de pe ele (radierea din actul de inventar); e) să suspende urmărirea, întemeiată pe un document executoriu, contestat de către debitor pe cale judiciară.

(2) Judecătorul sau instanţa dispune, la cererea participanţilor la proces, aplicarea şi a altor măsuri de asigurare a acţiunii care să corespundă scopurilor specificate la art. 174 Cod de procedură civilă. Pot fi admise concomitent mai

multe măsuri de asigurare a acţiunii dacă valoarea bunurilor sechestrate nu depăşeşte valoarea acţiunii.

În conformitate cu prevederile art. 177 Cod de procedură civilă:

(1) În cererea de asigurare a acţiunii se indică motivele şi circumstanţele pentru care se solicită asigurarea acţiunii.

(2) Cererea de asigurare a acţiunii se soluţionează de către judecătorul care examinează cauza în ziua depunerii, fără înştiinţarea pârâtului şi a celorlalţi participanţi la proces. Dacă cererea de asigurare a acţiunii este depusă concomitent cu cererea de chemare în judecată, aceasta se soluţionează în ziua emiterii încheierii privind acceptarea cererii de chemare în judecată, fără înştiinţarea pârâtului şi a celorlalţi participanţi la proces.

(2^1) Dacă cererea de asigurare a acţiunii este formulată în timpul şedinţei de judecată, aceasta se soluţionează de către instanţă în şedinţa respectivă, indiferent de absenţa unor participanţi la proces.

(3) Judecătorul pronunţă o încheiere motivată privind asigurarea sau neasigurarea acţiunii.

Conform dispozițiilor art. 269 alin. (4) Cod de procedură civilă încheierile privind procedura de executare se emit unipersonal, fără citarea participanților la proces, cu excepția cazurilor în care judecătorul apreciază că este necesară prezența participanților la ședința de judecată.

Circumstanțele pricinii și starea de fapt. Aprecierea instanței de recurs.

Din actele cauzei rezultă cu certitudine că, reclamanta ***** s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către „*****. , solicitînd încasarea din contul pârâtei a datoriei în valoarea de 3918286,78 lei, a dobânzii de întârziere în valoare de 1956562,05 lei, a cheltuielilor pentru asistenţa juridică în valoare de 25000,00 lei şi a cheltuielilor de judecată sub forma taxei de stat în valoare de 50000,00 lei.

Invocînd faptul, că în conformitate cu Contractele de vânzare-cumpărare nr. 15jb din 11.03.2019, nr. 32jb din 20.03.2020, nr. 42jb din 15.04.2021 a livrat către pârâta „*****. produse de uz fitosanitar. Livrarea mărfii a avut loc, fapt confirmat prin facturile fiscale, semnate de pârât și aplicată ștampila. La 03.03.2020, între ***** și „*****. a fost semnat un acord, prin care părțile au modificat pct. 2.4 al contractului nr. 15jb din 11.03.2019 și au stabilit un grafic de stingere a datoriei pentru anul 2020. La 10.05.2021, între ***** și „*****. a fost semnat un contract de cesiune a creanțelor, prin care „*****. a luat asupra sa obligația de a plăti datoria S.I. „Demir Agro” S.R.L. în valoare 367207,75 lei, în termen de până la data de 31.08.2021. La 05.04.2021, între Centrul ȘtiințificoPractic „Protecția Plantelor” S.R.L. și „*****. a fost semnat un act de verificare, prin care se confirmă că la 05.04.2021 datoria „*****. constituie 2181267,80 lei. La 31.05.2021, între ***** și „*****. a fost semnat un act de verificare, prin care se

confirmă că la 31.05.2021, datoria „*****. constituie 2745448,95 lei. La 02.11.2021, între ***** și „*****. a fost semnat un act de verificare, prin care se confirmă că la 02.11.2021 datoria „*****. constituie 3918286,78 lei. La 23.02.2021, ***** a expediat către „*****. o cerere de plată cu solicitarea de a achita de urgență datoria restantă, însă cererea nu a fost reclamată de către pârâtă. Până la data înaintării acțiunii în instanță, datoria nu a fost achitată de către pârâtă.

La fel din materialele cauzei rezultă că, concomitent cu depunerea cererii de chemare în judecată, privind încasarea datoriei, dobînzii de întîrziere şi a cheltuielilor de judecată, reclamantul Centrul Ştiinţifico-Practic „Protecţia Plantelor” SRL mai solicită asigurare a acţiunii, prin aplicarea sechestrului asupra bunurilor pârâtei „*****., în limita valorii acţiunii în sumă de 5874848,83 lei.

Prin încheierea Judecătoriei Chişinău, sediul Centru din 19 ianuarie 2024, s-a respins cererea reclamantei cu privire la aplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii, în cadrul cauzei civile la cererea de chemare în judecată înaintată de Centrul Ştiinţifico- Practic „Protecţia Plantelor” S.R.L. către „*****. privind încasarea datoriei, dobânzii de întârziere şi a cheltuielilor de judecată.

Nefiind de acord cu soluția instanței de fond, de respingere a cererii privind aplicarea măsurilor de asigurare, la 05 februarie 2024, avocatul Sergiu Leontean, în interesele *****. a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chişinău, sediul Centru din 19 ianuarie 2024, solicitând admiterea cererii de recurs şi casarea încheierii recurate, cu emiterea unei noi decizii sub formă de încheiere, prin care cererea privind asigurarea acţiunii să fie admisă în sensul formulat.

Colegiul atestă despre corectitudinea și legalitatea soluției date de prima instanță. Or, după cum a fost indicat anterior, conformitate cu prevederile art. 174 alin. (1) Cod de procedură civilă, la cererea participanților la proces judecătorul sau instanța dispune în aceeași zi aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului până la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 118 coroborat cu art. 121 Cod de procedură civilă, obiectul probațiunii admisibilității aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii se referă la justificarea de o manieră obiectivă a faptului, că lipsa măsurilor de asigurare a acțiunii solicitate de partea interesată ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

La capitolul respectiv Colegiul accentuează, că unicul motiv pentru care pot fi aplicate măsurile de asigurare a acțiunii este riscul de a nu fi executată eventuala hotărâre judecătorească pronunțată la acțiunea înaintată de partea reclamantă.

În circumstanțele descrise Colegiul atestă, că instanța de fond corect a concluzionat despre netemeinicia cerinței privind asigurarea acțiunii, deoarece

lipsesc dovezi care să demonstreze riscul neexecutării eventualei hotărâri judecătorești.

La fel Colegiul stabilește, că reclamanta nu au demonstrat necesitatea aplicării măsurii de asigurare a acțiunii, deoarece nu au prezentat nici o probă, care să demonstreze riscul de a nu fi executată eventual hotărâre judecătorească privind obligarea pârâtului la repararea prejudiciului cauzat reclamantei.

Mai mult, Colegiul relevă că recurenta în susținerea și motivarea cerinței de aplicare a măsurilor de asigurare a acțiunii a făcut doar referire la normele procedurale ce reglementează situația și la motivele de fapt și temeiurile de drept care se referă la temeinicia acțiunii, dar nu la necesitatea aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii.

Colegiul în acest sens reține, că potrivit jurisprudenței de principiu a CtEDO, caracterul efectiv al hotărârilor judecătorești presupune nu numai dreptul părților de a-și prezenta argumentele, ci și dreptul acestora de a fi într-adevăr „ascultate", instanțele de judecată având în consecință obligația de a proceda la o examinare efectivă a susținerilor părților, fiind obligatorie motivarea corespunzătoare a hotărârilor judecătorești. Astfel, un argument al cărui influență poate fi decisivă pentru soluția în speță, necesită „un răspuns specific și explicit" (*Ruiz Torija și Hiro Balani vs Spania, 09/12/1994, Higgins vs Franța 19/02/1998)*.

În speță, Colegiul reține că instanța de fond a avut obligația pozitivă desprinsă *inter alia* din art. 6 CEDO, de a justifica de o manieră obiectivă faptul întrunirii în circumstanțele speței a condițiilor în care legea procesual civilă, admite aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii și anume a faptul că lipsa măsurilor de asigurare a acțiunii solicitate de intimatul-reclamant ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

Or, faptul inițierii unei acțiuni judiciare de recuperare a plăților efectuate în temeiul unui contract de garanție, sau rea credința recurentei invocată *in abstracto* de către intimată, nu explică de o manieră obiectivă, iminența riscului imposibilității executării eventualei hotărâri pronunțată împotriva recurentei.

În același context Colegiul reiterează, că potrivit art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor sale, motiv din care în virtutea prezumției legale care operează în favoarea recurentei și care nu pot fi deturnate de o manieră arbitrară în afara unui proces judiciare conform standardelor de echitate stabilit de lege, *„buna credință"* și prezumția nevinovăției până la proba contrarie în acțiunile civile, operează în favoarea recurentei. Or, simplu fapt de inițiere a acțiunii civile împotriva intimatului, nu justifică imposibilitatea executării eventualei hotărâri judiciare sau *„rea credința"* acestuia, prezumția bunei credințe operând până la proba contrarie.

În același context Colegiul reține, că potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, legislația națională, trebuie să indice cu o claritate rezonabilă, scopul şi modalitatea de exercitare a discreției relevante acordate autorităților publice, pentru a asigura persoanelor nivelul minim de protecție la care cetățenii au dreptul în virtutea principiului preeminentei dreptului într-o societate democratică *(hot. CC nr. 26 din 23.11.2010, hot. CC 12 din 14/05/2015)*. Or, într-un stat democratic de drept protejarea şi promovarea drepturilor şi libertăţilor omului, constituie un principiu fundamental, deziderat suprem *(hot. CC nr. 241/29 din 27.12.2004)*.

Raportând principiile constituționale redate, la circumstanțele speței, Colegiul reține că aprecierea subiectivă a riscului imposibilității executării eventualei hotărâri judecătorești, în lipsa unor argumente clare și obiectiv justificate, reprezintă o modalitate defectuoasă de înfăptuire a justiției contrară principiului constituțional al legalității în sensul definit de Curtea Constituțională, *„latitudinea judecătorului”* trebuie să fie determinată de o motivație obiectiv justificată, judecătorul având obligația legală, desprinsă din exigențele unui proces echitabil în sensul art. 6 CEDO, nu doar de a „cita” prevederile legale și principiile de judecare aplicabile speței, dar de a indica circumstanțele concrete care justifică aplicabilitatea acestora, unei spețe concrete.

Principiul legalității are drept consecință obligativitatea respectării legilor, inclusiv de către forul legislativ suprem al statului, această exigență fiind impusă nu doar indivizilor sau persoanelor juridice, ci și autorităților și instituțiilor publice. În măsura în care legalitatea vizează actele agenților publici, este important ca aceștia să acționeze în limita atribuțiilor care le-au fost acordate (*hot. CC 22/2015),* instanțele de judecată nefiind o excepție în acest sens.

Astfel, raportând principiul constituțional expus anterior la motivația din încheierea contestată, Colegiul reține că scopul legal al măsurii asiguratorii, dispusă prin încheierea contestată, este definit la art. 174 alin. (1) Cod de procedură civilă și, în acest sens, deoarece prevederile procesual-civile au un caracter imperativ, nu pot fi supuse unor interpretări extinctive în defavoarea uneia dintre părți sau în sensul extinderii competenților legale atribuite instanței de judecată în materie de ingerință admisibilă în exercițiul unor drepturi garantate de CEDO, în speță, garantate de art. 1 Primul Protocol CEDO, în interesul justiției - asigurarea acțiunii.

Or, în încheierea contestată instanța indică corect și întemeiat, din perspectiva exigențelor de probațiune judiciară definite de legea procesual civilă, că simplu fapt al invocării neexecutării unor obligații echivalează cu rea credința pârâtului ar justifica *ipso factum* necesitatea ingerinței în exercițiul dreptului de proprietate, cu titlu de măsură de asigurare a acțiunii și exonerarea recurentei/reclamante de sarcina probațiunii în modul stabilit de legea procesual

civilă. Or, în conformitate cu prevederile art. 123 alin. (4) Cod de procedură civilă, sunt degrevate de sarcina probațiunii doar faptele care, conform legii, sunt prezumate a fi stabilite, inversarea defectuoasă a prezumției negative de care beneficiază intimații până la pronunțarea unei hotărâri definitive, de către instanța de fond, nu poate fi admisă în calitate de motiv al ingerinței în exercițiul unui drept protejat de Convenției, în temeiul art. 174 alin. (1) Cod de procedură civilă.

În același context, Colegiul ține să specifice că prima instanță, respingând cerința reclamantei privind instituirea măsurilor de asigurare a acțiunii, cum și motivarea soluției coroborate cu probele prezentate în acest sens, modul de derulare a raportului juridic și comportamentul fiecăreia din părțile litigante, a ținut cont de proporționalitatea și consecințele acestor măsuri în raport cu fiecare din părți și litigiul propriu zis.

Astfel, din considerente expuse, Colegiul ajunge la concluzia că încheierea contestată este întemeiată, justificarea admisibilității aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii solicitată de reclamanții/recurenți lipsind la moment. Or, materialele și probatoriul prezentat de ultimii sunt insuficiente pentru a concluziona pe marginea riscului invocat, în calitate de temei al aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii, iar situația constatată de instanța de fond și de recurs la examinarea pricinii indică la o altă stare de fapt, decât cea pretinsă de recurentă.

În acest sens Colegiul reiterează, că orice restrângere a dreptului de proprietate, poate avea loc doar dacă sunt întrunite exigențele regulii triplului test: limitarea să fie prevăzută de lege, protejează un interes legitim, să fie necesară într-o societate democratică (*Unistar Ventures GmbH contra Moldovei, cererea nr. 21151/04, hotărârea din 09 decembrie 2008; Baroul Partener-A contra Moldovei, cererea nr. 39815/07, hotărârea din 16 iulie 2009*). Or, Convenția vizează protejarea drepturilor de o manieră concretă și efectivă, orice limitări aduse dreptului protejat de art. 1 Primul Protocol din Convenție, devenit precar, inclusiv prin instituirea unor reglementări și/sau limitări, urmează a fi examinate din perspectiva privării dreptului de substanță (*cauza Sporrong și Lonnroth contra Suiediei din 23.09.1982 Marea Cameră*).

Colegiul reiterează, că potrivit cererii privind aplicarea măsurii de asigurare a acțiunii și materialele dosarului, nu se regăsesc dovezi în sensul justificării existenței unui risc iminent de imposibilitate de executare a unei hotărâri judiciare, potrivit pretențiilor reclamantei. Or, simpla înaintare a cererii de chemare în judecată și existența pretențiilor față de pârât, invocate de reclamantă și declararea că situația existentă ar putea influința iminența riscului de imposibilitate a executării unei eventuale hotărâri pronunțată în prezenta cauză, nu pot constitui *in abstracto* temei de aplicare a măsurilor de asigurare a acțiunii, în sensul art. 174 Cod de procedură civilă.

Or, potrivit dispozițiilor art. art. 9, 22, 26 și 27 Cod de procedură civilă, instanța de judecată în procesul civil are un rol diriguitor în organizarea procesului conform exigențelor de contradictorialitate și disponibilitate în drepturi a participanților la proces, nefiind în drept de a interveni în favoarea uneia dintre părți în vederea exercitării în locul părții a sarcinii probațiunii sau propune mijloace de probă în susținerea cerințelor sale.

Mai mult, partea reclamantă nu a prezentat probe care să demonstreze existența riscului imposibilității punerii în executare a unei eventuale hotărârii judecătorești de admitere a acțiunii, din cauza înstrăinării, degradării, deteriorării bunurilor pârâtului sau riscului intrării reclamantului în concurs cu alți eventuali creditori ai pârâtului sau alte circumstanțe conexe, iar argumentele reclamantului precum că cerința privind asigurarea acțiunii este întemeiată pe motiv că pârâtul nu-și onorează obligația de plată, sunt neîntemeiate în acest context și vizează fondul cauzei și nicidecum nu justifică aplicabilitatea măsurii de asigurare a acțiunii.

Or, judecătorul nu este în drept să dispună asigurarea acțiunii doar reieșind din natura juridică, valoarea pretenţiilor reclamantului şi a înscrisurilor anexate la cererea de chemare în judecată, existând astfel riscul de a prejudicia drepturile și interesele legitime ale părților, precum și de a se expune asupra fondului cauzei civile, împuterniciri de care judecătorul nu dispune la examinarea cererii privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii civile.

În acest context, se reiterează că, asigurarea acţiunii civile este o acţiune legală al cărei scop este asigurarea executării unei eventuale hotărârii judecătoreşti de admitere a acțiunii, fără a prejudicia interesele legitime ale părților în litigiu și respectiv, nu este admisibilă aplicarea arbitrară a măsurilor de asigurare a acțiunii, ținând cont de natura juridică și valoarea pretențiilor înaintate, în lipsa argumentelor întemeiate și a circumstanțelor obiective, a probelor pertinente care ar justifica asigurarea acțiunii.

Astfel, din considerentele expuse și în lipsa unor motive obiectiv justificate, privind existența unui risc iminent de imposibilitate a executării unei eventuale hotărâri judecătorești privind admiterea pretențiilor reclamantei, în modul și forma expusă în cererea de chemare în judecată, Colegiul ajunge la concluzia de a respinge recursul și a menține încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul centru) din 19 ianuarie 2024, prin care s-a respins solicitarea părții reclamante de aplicare a măsurilor de asigurare a acțiunii, ca fiind neîntemeiată.

Ca consecință, în situația anterior descrisă Colegiul constată, că instanța de fond corect și întemeiat a respins cerința reclamantei, de aplicare a măsurilor de asigurare a acțiunii, corect a stabilit starea de fapt și corect a identificat și aplicat cadrul legal pertinent speței, adoptând o soluție legală în acest sens, iar motivele invocate de partea recurentă în cererea de recurs fiind formale și neîntemeiate,

reducându-se doar la critica subiectivă față de concluziile instanței de fond, necesită a fi respinse, cu menținerea actului judecătoresc atacat.

Reieșind din cele expuse și în conformitate cu prevederile art. art. 427 lit. a) și 428 Cod de procedură civilă Colegiul, -

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de avocatul Sergiu Leontean în interesele *****.

Se menține încheierea Judecătoriei Chişinău, sediul Centru din 19 ianuarie 2024, de respingere a cererii de aplicare a măsurilor de asigurare a acțiunii emisă în cadrul cauzei civile inițiată la cererea de chemare în judecată înaintată de ***** către „*****. privind încasarea datoriei, dobânzii de întârziere şi a cheltuielilor de judecată.

Decizia este irevocabilă din momentul adoptării.

Președintele ședinței,
Judecătorul Ana Panov

Judecătorii Natalia Mămăligă

Ala Malîi